

ATHENAEUM
PUBLISHING HOUSE
SINCE 1842

V á m o s   M i k l ó s

Hetvenkedő

VM ritmikus önéletrajza

2020

Mottók

Ha nagyon kétségbe vagyok esve,

mindig vershez menekülök,

bár nem tudok verset írni.

Móricz Zsigmond

Meg se szólalj. Puszta hetvenkedés,

hogy még élsz.

Kocsmai beszólás

Hetvenkedik: <„-hetlen" (nem lehet)

+ -kedik (igeképző).

Az eredeti szó a „lehetetlen" dicsekvésekre,

kérkedésekre utal.

Szótár

Szabó T. Anna levele

VM 60. születésnapjára (2010)

Hát mi aztán jól felköszöntöttünk tegnap… Pedig ott voltunk, de nem ott, ahol kell.

Így történt: a levelemben azt írtam a szervezőknek, hogy „ott leszek, ha rajtam múlik". Rajtam múlt, de nem voltam ott. Ugyanis én csak annyit láttam meg a meghívón, hogy Alexandra. Ha Alexandra, és te, akkor nyilván a Nyugatinál, ahol legutóbb a pódiumon beszélgettünk. A meghívót persze nem vittem magammal. Leparkoltam a világ végén, és némi késéssel ugyan, de boldogan lifteztem fel az emeletre, ahol sötét volt. A teremben senki. Akkor jöttem rá, nagy szomorúan, hogy mi a helyzet. A helyi erők nem tudták megmondani, hol van az esemény.

Itthon láttam aztán a meghívón, hogy az új helyen, a Lotz-teremben, de arról még nem is tudtam – még jó, hogy nem mentünk el a másik Alexandrába, a Károly körútra, mert ott sem lettél volna.

Nagyon sajnálom, a jó szándék megvolt, de a költői (vagyis hát szimplán annai) szórakozottság elrontotta. Bort és limericket is vittem, de akkor majd legközelebb,

NAGYON SOK

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT

KÍVÁNUNK!

Szeretettel:

Anna és Gyuri (*)

[Dragomán György]*

Szabó T. Anna előszava a kötethez (2020)

Nemrégen a messzi Luxemburgban jártam, egy nemzetközi iskola udvarán vágtunk át éppen, és arról beszélgettünk a magyar kísérőimmel, hogyan lehetne rákapatni az embereket az olvasásra.

– Én is untam olvasni – mondta egyikük, egy középkorú férfi –, de aztán rátaláltam Vámos Miklósra, és nem tudtam letenni. Végigolvastam tőle mindent, és azóta szeretem a könyveket.

Öröm megtapasztalni, hogy az író nem hiába kínlódik a szobájában egyedül, akár órákat is elszöszölve egy mondaton: a szövegei hullámokat vetnek és megváltoztatják a világot. Ezt értettem meg azon a szeles iskolaudvaron, és arra gondoltam, hogy a jó könyveket receptre kellene felírni, és akkor kevesebb lenne a világon az önzés, az acsargás, és a butaság.

Nagy kincs az ilyen, magas színvonalából soha nem engedő író, akit még életében megért és szeret a nagyközönség, akinek gyógyírként, ajándékba is megveszik és boldogan ajánlják a regényeit. Régi jó olvasói tudják, hogy Vámos Miklós mindig kész a megújulásra, hogy minden könyve meglepetés, és nemcsak a témák sokfélesége szempontjából, hanem azért is, mert írt már prózán kívül drámát, novellát, forgatókönyvet – de hogy verset is szokott, azt csak az utóbbi időkben tudhatták a beavatottabbak. Klasszikus regényíróinkkal persze már korábban is megesett, hogy emlékezetes verseket, sőt versesköteteket írtak, de ez az új Vámos-könyv azért is nagy dobás, mert legjobb tudomásom szerint példátlan vállalkozás: nemcsak a magyar limerick történetében lesz fontos lépés, de az egész műfajba hoz új színt azzal, hogy önéletrajzi, mondhatni lírai limerickeket sorakoztat a klasszikus limerickek mellé, és egy teljes köteten át variálja és teszi izgalmassá ugyanazt a versformát.

Az említett líraiság persze nem a magasröptű unalom szinonimája, hanem merész vegyüléke a vallomásnak és a játékosságnak. A jól ismert Vámos-féle humor, a hol fanyar, hol csípős szellemesség és az elegáns irónia most

is jelen van, a hang mindvégig összetéveszthetetlen, ám az író mégis olyan közel enged magához, a saját élettörténetéhez, töprengéseihez, fájdalmaihoz és vágyaihoz, hogy az olvasó zavarba jön: búsul vagy vigyorog, de nem tud többé távolságot tartani. Nem is akar, hiszen nagyon izgalmas végigkísérni az írót a példátlan, és éppen ezért műfajteremtő vallomás útján, az apaság és a szerelem szépségein, az írás és a publikálás gyötrelmein, a válás, az öregedés stációin, belesni a civil és a szakmai élet titkaiba, bejárni vele eget-földet, Európát és Amerikát, együtt lélegezni, együtt várakozni, együtt szomorkodni, marháskodni, nevetni, zenélni, üldögélni és nézelődni vele, és ahogy az olvasó az átélés által átlényegül, egyszerre ráébred, hogy ez a perzselő személyesség igazából nem is az íróról szól, hanem már őróla, aki olvas. Ez a kötet az élet teljességéről beszél, a pillanat megéléséről, arról, hogy jelet kell hagynunk a jelenről, emléket kell állítanunk az időben. Ezt megértve aztán nincs más hátra, mint hogy az olvasó apránként lassan maga is írni próbáljon – én legalábbis biztos vagyok benne, hogy ez lesz a kötet végigolvasásának egyenes következménye még olyanoknál is, akik soha életükben nem gondolták volna, hogy a költészet ilyen jó mulatság és ilyen időtálló vigasz is lehet.

Hogy miért muszáj megpróbálni? Hát azért, mert „elmekórtani szemszögből nézve, (...) bízvást állíthatom, hogy a limerik egy sajátos betegség“, legalábbis ezt írja Várady Szabolcs, aki Gergely Ágnes mellett a limerick magyar meghonosítója, mert a „beteg azon kapja magát, hogy fontosabb teendőit elhanyagolva egyre csak rímek után kutat”. Amikor az első, magyar költők által írt limerick-gyűjtemény megjelent, valóságos limerick-láz tört ki nálunk, költőkön és olvasókon egyaránt, és azóta boldogan burjánzik a rím-őrület, honlapokon és folyóiratokban, fesztiválokon és közösségi oldalakon. Vámos Miklós is Várady Szabolcstól kapta el ezt a dicséretesen élvezetes kórt, a boldog olvasók szerencséjére. Egészségünkre! - mondom azonnal, hiszen magam is e ragályban szenvedek: ismétlődő rohamokban tör ki az efféle írhatnék az emberen, és soha többé nem lehet már kigyógyulni belőle. A limerick a lélek immunválasza a keserű mindennapokra.

Aki elolvassa ezt a könyvet, annak nem kell többé útmutató az íráshoz: a téma lehet pajzán (ahogy az angol limerick-hagyomány szereti), lehet dalszerűen vagy gunyorosan dudorászós (trallala), történelmi, földrajzi,

szerelmi, kulináris – egy a fontos, hogy jól szóljon! A lendület megvan, hiszen ebből a kötetből megtanulható a játékosság bátorsága: a jellegzetesen vámosi rím-fricskák és a szójátékok öröme, a balladai homály helyett a limericki sűrítés trükkjei, a nézőpont személyességének izgalmai. Az már világos, hogy limericket mindenhol lehet írni: kávézóban várakozás közben, strandon, kutyasétáltatás előtt, kórházi ágyon, repülőn, gitárral a kézben, mert a limerick nemcsak unalomûző, hanem valóságos varázsmondóka, jókedvre derít, rendszeres elmetornára szoktat, megvigasztal. A gyakorlott olvasónak nem lesz nehéz a témaválasztás, és Vámost követve akár az irodalomban is nyugodtan kalandozhat – kezdetnek vegyünk például, ahogy tőle láttuk, egy klasszikust (profibbaknak: kortársat), és próbáljunk rímeket találni a nevére. Az is megeshet, hogy köszöntő lesz belőle, csak egyre kell vigyáznunk: hogy rá ne prüsszentsük kedvenc írónkra a limerick-lázat, mert akkor nem lesz nyugta többé szegénynek.

E könyv olvasója azonban jó szívvel odaóvakodhat kedvenc írójához, azaz elküldheti neki a róla szóló sikerültebb verseket, hiszen egy limerick-lázban szenvedőt már nem lehet megfertőzni. Különben is: ragálynak még soha nem örültünk ennyire! Költőként én külön hálás vagyok azért, hogy sokakhoz ezáltal fog tapintható közelségbe kerülni a vers, vagyis az a szövegtípus, amitől az általános iskola óta annyira rettegnek, hogy mindeddig nem mertek a kezükbe venni egyetlen kortárs kötetet sem. Most ők is meglepődve fogják tapasztalni, hogy vers és élet között nem is olyan nagy a távolság. A költészet rólunk és nekünk szól, éltet és élni segít. Remélem, legközelebb már erről fogunk beszélgetni egy újabb boldog és lelkes olvasóval, amikor átvágunk a szeles udvaron.

A kötet megszületését ihlető hetvenedik születésnap kiváló alkalom arra, hogy az olvasás kiváltotta örömünkben végre megtanuljunk íróköszöntőket írni. Nincs jobb ajándék, mint egy személyes, tréfás-játékos, mégis szeretetteljes, verses kalaplengetés. Bízom benne, hogy sokan folytatják majd a sort, vagyis a sorokat.

Volt egy úr, úgy hívták, Miklós.

Rádörrent magára: „Mit lógsz?

Verset kéne írni!"

Meg is írta. „Így ni!

Nem is rossz. Na, világ, mit szólsz?"

Miklós úr, Vámos, az író,

írt, mert az írónak így jó.

Dehogy jó: jó nehéz,

munkál az ész s a kéz,

az író: jó munkabíró.

Van egy úr, úgy hívják, Vámos.

Olvasója is van, számos.

Könyveit úgy őrzi

Madrid és New Jersey,

mint Márquezt. Mondhatni: famous.

Vámos úr – jól ismert név ez –

kereken épp hetvenéves.

Az Isten éltesse,

életét élvezze,

maradjon fényes és éles.

[Az előszónak vége]

***

Utódok

Ikreket ki nevel: nem henyél.

Földre hull pohár és vajkenyér.

Rakodhat lankadatlanul az atya, míg belevakul.

De oly szép! Panaszkodni nem ér.

Alszik a két darab kisfiacs, legyen csönd, ne legyen indulacs, nem kell már őrjöng, zajong, hallgass el csöngő és gong.

Ha fölébrednének, riccs, reccs, racs.

Ma van a fiúknak babazsúr.

Huszonöt vendég srác. Nagy a zűr.

Harmincszeletes a torta.

Hat gyertya előkotorva.

Még száz ily napot adjon az úr.

Elmúltak már vándoréveid.

Hadd nevelhesd föl Hencit s Petit.

Ha egészséggel éled, adódnak jó remények.

S tán a boldogság is leterit.

Két kicsi fiammal telelek.

Futkosnak. Vidám az emelet.

Ővelük boldog az élet, vihorászom és remélek.

Visszavinni nem jó gyereket.

Péntek van. Fiaim belőnek egy-két gólt. Tessen az edzőnek.

Én meg csak nézem. És várok.

Nem tudnám berúgni. Károk- at tettek testemben az évek.

Nyílt napra hoztam a fiúkat.

Mi lesz itt? A gyomrom kilyukad.

Német tagozat. Hatéves korban ez még elég kényes.

Nyelvtudás teremthet kiutat.

Nem értem, tőlünk az iskola mit akar. Eléggé bonyola.

Szülőin hadarnak mindent, gyerekek szaladnak kint-bent.

Szülőnek lenni: fém kaloda.

Szülőnek lenni, jaj, kelepce.

Lényeg, hogy a gyerek szeresse.

Bármit üzennek tanerők, kérdezd a fiaid előbb.

Mindegy az osztályzat, recece.

Fogorvos, fülorvos, ortopéd, fiaimmal ennyi épp elég, sűrítve bele hat napba.

Évvégi szünet ad acta.

Plusz kell két paszport, s még sok egyéb.

Gyerekkel kiabálsz, barom vagy!

Bármit is csinált, ez nagyon vad.

Ne légy a főnöke, elég, ha az atya szeret s megért.

Voltál ilyen te is kamasznak.

Nem könnyű az elvált szülőnek, szívébe hetente belőnek.

Szar ez így, megoldás nincsen.

Szívok, és szív két kis kincsem.

Nézhetsz már egyenest s merőleg.

Idő

Az élet nem álom, Calderon!

Alhatunk, marad a borzalom.

Folytatódik, mikor ébren küzdesz vizen és kenyéren.

Itt nincs az, ami a szinpadon.

Amikor az ember ötvennyóc, már akad egy-két elhasznált góc lélekben s testben. Benne sajog az absztrakt vemhe.

Húzza őt a sut. A fekvőpolc.

Ám szerencsére még nem lett Lear, nem lett lusta, fetrengő tapír.

Imád jót dugni, hámból kirugni.

Ha van rá módja, mereng. S leír.

Múlik az életem, fogy időm.

Egyre keményebb a lepedőm.

Egyre hígabb a vérem, egyre gyakrabban kérdem:

Vécé hol? S rohanok epedőn.

Rezeg a háló és a rakett, duzzogok, mint egy sértett kokott.

Loholok a pályán garral, melléütök újra. Párbaj.

Még a Tóth Jóska is elrakott.

Hatvanéves lettem az idén.

Ez nem novella, nem költemény.

Habár tán nem is oly rémes.

Kevésbé izgat a krémes.

Innen csak lefelé? Értem én.

Jól meggyötör engemet a kor.

A hatodik iksz egy metafor.

2010? Nem nagy öröm.

Asszem, ez nem az én köröm.

Mélabú. Hanyatlás. Fagifor.

Legyen egy nap, reggel, amikor fölkelek, nem punnyadt a vitor- lám. Nem húz vissza az ágy, hanem feszít a tettvágy.

Sajnos, a lustaság letarol.

Hatvan és hetven közt nem elég a véred már, kell kis adalék, kapszula, tabletta – pezsgő, s táplálékkiegészítő.

Mennyi sok vegyület, atyaég!

Néha az idő csak úgy megáll.

Siettetnéd most, nade kivár.

Állnak a mutatók, percek.

Az óra szoborrá dermed.

Pangó az élet. Hideg. Sivár.

Máskor az idő, hú, belehúz, órákon percekig sem időz.

Kattogva múlnak a napok.

Ojvé! Túl hamar meghalok!

Föl se lobbant, elhamvad a tűz.

Hol lehet vásárolni időt?

Mondjátok. Tudok egy törzsvevőt.

Soha nincs abból elegem.

Futok, hogy kicsit több legyen.

Időben kérném a betevőt.

Kihajtott végre a pipitér, kutyát és macskát és pipit ér.

Itt a boldog Valentine, vizuális e sor rime.

Bimbót vet az idő és a tér.

Jövőm, én tőled csak azt kérem:

Légy majd a jelenem szerényen.

Maradjon egyben a világ!

Nem baj, ha belőlem kivág ezt-azt az orvos, ha túlélem.

Hetven leszek, ez a tény kemény.

Van étel, van család, a kémény füstöl. Mi a túró kell még?

Minden más nem más, mint kellék.

Ünnep helyett e sok kis verslény.

Hetvenkedő én még nem vagyok.

Kéd év múlva leszek. Boldogok, akik még hatvankéd tájt keresnek célt és királyt.

Vágyaim s álmaim vámosok.

Barátok

Vesztettem barátot túl sokat, mostan már értem az okokat.

Nem volt elég a türelmem, s még kevesebb a bizalmam.

Így hagytam egyedül magamat.

Az első széria becsapott, mint aki örökké marad itt, úgy tettek. S orvul meghaltak.

Engemet meg itten hagytak.

Idősebb nagy írók. Öregít.

Kepes Andrissal, hm, hu de rég!

Osztálytársnőm volt a feleség- e. Pontosabban az első.

Míg azután az utolsó titkárnőm volt. Bizony. Atyaég!

Bródy Tinivel meg tizenöt évesen. Beatzene lekötött.

Illés szekerére ültem, táncoltam, égbe repülten.

Nem hittem, hogy ebből kinövök.

Berki Tamással, ah, zenéltem,

Gerilla együttes. Szerényen közlöm, hogy nem volt elég jó.

Üldözte rendőri hűhó.

Tamás fix pont. Mindig elérem.

Müller Péterből a senior tizenöt éve, hogy nekem kor- társnak érezhető barát.

Pótolja szépen az atyát.

Ironi, szarkaz és melankol.

Koller Katalin a bécsi nő, tanácsadónak is kitünő.

Kiadót csináltunk együtt,

Ab Ovónak elneveztük.

MEGBÍZHATÓ. Ez a kitüző.

Tamás Pista néha integet.

Ebédre meg-meg hív. Titeket is végighallgat – egyszer.

Megkedvel – sosem ereszt el.

Bármit teszel, mindig ő fizet.

Barátság = hervadékony virág.

Van, ki öntöz, s van, aki kivág.

Presser, Kern, Koncz és Zorán, túl nagy sztár, sosem ér rám.

Értük lelkem havonta kiált.

Írók közt kevés a barátom.

Elszúrtam, készséggel belátom.

Aszittem, Örkény, Gáll, Mándy elég nekem. És megbánni késő. Így alakult, instállom.

Márton Laci azért elég hű,

Benedek Szabi is föl-fölhí.

Dragomán s Szabó T. Anna távolból kapcsolódhatna.

Néha hiányzik az akolhő.

Arra kell a barát, hogy ő szól- jon, hogyha valamit hibázol.

Emiatt ne haragudjál, ha nyitja vétkeid bugyrát.

Légy hálás mindig és valahol.

Barátokat hiba föladnod, ők a te második családod.

Fontosabbak, mint a nők, pláne mint a szeretők.

Éljenek ők, a nőbarátok.

Páratlan

Egyedül élni bátor dolog.

Mással lakni? Van rá száz okod.

Szabadság társa a magány.

Erről szól vagy ötszáz regény.

Így vagy úgy: az ember fölzokog.

Nem enged engem a gondolat, hogy másnak adtad oda magad.

Hess innen, randa kép!

Sajog a szív, a lép.

Az ember mély sebe kifakad.

Megehet engemet is a franc, ha mindig éntőlem elrohansz.

Öregszem, sok már a sirám, birálok és vagyok birám.

Maradt-e még elegendő sansz?

Míg írom ezeket teneked, összetörnek itt a lemezek.

Pattannak szerte a cédék, repednek el a dévédék.

Tárgyak, hát isten tiveletek.

Mikor találok egy hűs öbölt, ahol még kalóz nem öldökölt, nincs örvény,
nincs vihar, nincs leszól, nincs leszar.

A nyílt tenger sodor. Elsöpör.

Bárcsak kitörölhetné az agy, hogy fáj nekem az, amilyen vagy.

Lehessek valaki más én, ha nem megy, lehessek másé, mielőtt a szívem,
klikk, lefagy.

Rendben, menjél szépen messze el, amivel sokszor fenyegetel.

Hadd essem rajta túl, az ember megkukúl, ha félni, mindig csak félni kell.

Nem növesztek többé agyarat, és nincs bennem semmi gyűlölet.

Imádom a madarad, de add mellé magadat.

Mer én így mindent csak elcseszek.

Múlik az életem nélküled.

Nincs esély. Elforrt a békület.

Addig volt jó, amíg tartott reményem. Vágytam az arcod.

Térerőd. Szód. Szád. Orrod. Füled.

A nők oly kedvesek énvelem.

Értelem van, és van érzelem.

Kit szeressek? Ez bökkenő.

Valami mindig zökken. Ő?

Talán nem vagyok még önmagam.

Wellnessbe egyedül eljöttem.

Szomorún. Nem volt jobb ötletem.

Hírességnek fele az ár, azt hiszik, lehetek piár.

Well kell lennem. Ez itt kötelem.

Mér nincs velem a két fiacsom?

Hervadozik a kedv-pipacsom.

A szörnyű szőke sincs itt.

Hiányzik. Az istenit!

Fű nem nő. Csupán korai som.

Házasodni kéne? Haja-hej!

Csak akinek mindig kell a baj.

Volt abból elég részem, maradok inkább résen.

Szívem neszez, zuzu, hangyaboly.

Sajog a magány, ha akarom, és ha nem, akkor is. Kara-kum.

Ébren és álmomban fájásba mártottan.

Sínyli a lelkem s az alakom.

Nincsen már mellettem feleség.

Ilyen lesz az élet-maradék?

Azt se szeretném, ha lenne.

Úgyis az agyamra menne.

Gyönge vagyok. Ez a feneség.

Válságba került a kapcsolat, nem halad előre, áll. Tolat?

Mi a frászt kellene tennem?

A szívem döng, szar a kedvem.

Toporgok itt, mint a vadlovak.

Elméleti alapvetés

Mire jó írni e verseket?

Öt sor – valahova elvezet?

Tárhatsz föl érzést és reményt, okot, sejtést vagy eredményt?

Teneked legalább élvezet?

Lehet, hogy akkor sem ezt kéne.

Kend inkább kalácsra, kenyérre.

Tartsad meg végleg magadnak, jobb, hogyha benned ragadnak.

Hagyd a rímverést a fenébe.

Hagynám, de feltörnek gejzírül, tőlük a rossz kedvem elhárul.

Még csak a füzet olvassa.

Nem olyan nagy baj ám asse.

Kiadni nem kéne. Elárul.

Limericket írni akarhacc, jó műfaj. Sírhacc és nevethecc.

Néha elsül, néha nem, próbálkozhacc, kedvesem.

Fürge és gyógyító. *Safety* necc.

Van egy ember, neve Lim Erik.

Ő a versformákból semelyik- et se kedveli, csak aztat, melyben öt szűk sorban basztat embert s eszmét. Ez a limerick.

A limerickbe kéne jó rím, nem elég abba egy-kettő lim.

Ír városkának a neve (*).

Hogy miért? Tudja a fene.

Írni (és olvasni?) néha kín.

[Az ötsoros, kötött, gyakran humoros*

és szófacsarásokban gazdag versforma

egy ír városról (eredetileg Luimneach)

kapta a nevét.]

Trágár strófák

(14 éven aluliaknak csak szülői felügyelettel)

Szünetet akart, és megkapta.

Eltelt egy év. Most már nincs nafta.

Nem tudja, kér-e belőlem.

Én meg vergődöm a csőben.

Kibújnék. Fulladok. Lófaszka.

Hócipőm színültig, amondó vagyok. Ez Pest, és nem Macondo.

Nincs időm. Egy év magány átélve nem túl vagány.

Döntsön már, kell-e ez az ondó.

Hiába erőlködsz őnála, ha már nem rád csorog a nyála.

Nem te vagy az alfa híme.

Átszakadt a lelki hymen.

Új műsor. Új férfi. Új skála.

Úgy mondják: a limerick legyen durva és nyers és… és kegyetlen,
szókimondón obszcén, pajzán, pornólap legyen az alján.

Szerintem se baj, de nem érdem.

Enyimekbe is jut egy-egy fasz, pedig attól nem jön a tavasz, ha nevén hívod
a pinát, régen kihúzták mint hibát.

Sok randa szó engem kiakaszt.

Henry Miller volt a pirkadat, hogy a szexről írni is szabad.

Nem szentségtörés a szopás.

Bezzeg itthon az ÚJ ÍRÁS kihúzott puncikat s farkakat.

Baszással induló kapcsolat- ból nem lesz család, mert hasogat s emészt tégedet a gyanú:

mással is ily nagyvonalú?

Pinája OPEN-re kapcsolgat?

Trágárni szavakkal de könnyű!

Ha prűd vagy, kiszökken a könnyed.

Beszélj úgy, ahogyan hallod az utcán. Adjad a bankot, attól se kapósabb a könyved.

PICSA FASZ EGYÜTT BASZ! – ezt láttam, hogyha közvécékben kakáltam.

Nem nagyon értettem még meg.

Hatéves lehettem. Féltem tudakozódni a családban.

Mostan ezt abba is hagyom én.

Trágárság nálam nem hagyomény.

Körülírni sokkal izgibb.

Képzeld el! Na ugye! Van mit.

Lélekben dől el, hogy ki kemény.

Fájnak nekem a parti fecskék, szétcsivogják a csöndes estét.

Érzem, mindenik madárka apátlan-anyátlan árva.

Szeretőjüket úgy keresnék.

Új élet. Festés. Új szerelem.

Most már a lefolyót szerelem.

Eltömte hordalék s festék, mer a festők beleönték.

Szárad a mészlé a kezemen.

Kétség

Ha jön, írok még limericket, sejthető, hogy nem boldogokat.

Ha írok, kétkedve irom.

Lefékeződött az iram.

Talán tűzbe dobom ezeket.

Mivégre e kis klapanciák?

„Prózát írjon inkább. Jó? Nahát!"

„Regények valóak önnek."

Jó. De mit tegyek, ha jönnek formátlan, eszetlen kis danák?

Mit keresek én itten s amott?

Életem nem népdal. Óbarokk.

A tűz éget, fagyaszt a víz.

Egyszerre? Éppen ez a kvíz.

Hamvadok. Miért nincsen samott?

Mitől fáj ennyire a gyomrom?

Bajom megfeküdte, gondolom.

Mit bevettem és megettem, más hányta azt ki helyettem.

Magam emésztem, nem a gondom.

Tudja azt mindig jól az elme,

Hogy éppen mitől menekülne, hogy épp honnan távolodna.

Hol lehet az üdve odva?

Ez egyet nem sejti őkelme.

Agyamban túl erős a kétely, ülhetne nyakamon még egy fej.

Szívből is lehetne kettő.

Szakadnék egészen ketté.

Egy is sok. Hát három? Merészelj!

Tralala

Volt egy ló, úgy hívták, Gebele.

Adta a kilóit lefele.

Nem bírta a terhet.

Megkapta a kehhet.

Itt a vég. Mészárszék. Befele!

Dalol a pacsirta, a rigó, krúgat a galamb, hajnali dó, re, mi, szó ébreszt tavasszal.

Reggeli. Terített asztal.

Életünkben ez az origó.

Ti-ti-tá, ti-ti-tá, ti-ti-ti, verssor a ritmusát keresi.

Számolni lehet az ujjon, ha kijön, az ember ujjong.

Már ha nem ég a ház odaki.

Trillázik a berki madárka.

Pityókás? Erdei kadárka lehetett itala?

Agyament kitala.

Felejtsd el. Örülj, ha nem árva.

Aki nem táncol s nem énekel, nem férfi, minket nem érdekel!

– mondták a római hölgyek.

Ám azért férfit nem öltek, botfül és botláb – de férj leszel!

Volt egy nyúl, úgy hívták, Kabala.

Büszke volt, dagadt a kebele.

Futott, ha feltűnt a róka.

Mindig elillant előle.

Míg egyszer megbotlott. Tralala.

Vágyak

Fázik az életem, nem értem.

Forróság van itt a fenyéren.

Szívem már nem fűt.

Nyomjam a Kung fút?

Fussak és evezzek keményen?

Szépek a pincérnők, tavasz van.

Vállak és combok a szabadban.

Feszesek. Pucérok.

Megannyi válóok.

Aki nem vigyáz, az bekattan.

Ha így megy, szeretek tebeléd.

Ha neked sok, mondjad, hogy elég.

Álmodtam már rólad. Tedd el.

Tetőmtől talpamig tesztel.

Indulnék gyalog is tefeléd.

Túl közel mentem és megégtem.

Én ezt az egészet nem értem.

Hiánya fölkavar.

Váratlan szívfacsar.

Mi lesz most? Ki küldött elébem?

Nézem a tengert, megbabonáz, felszíne ametiszt, brill, topáz, csillogva
gyűjti a sugarat, néki amit a nap kölcsönad.

Fotó és festmény ez, fénykollázs.

Esik az eső és süt a nap, azt mondják, valaki mosogat.

Szerintem odafönn: bál!

Istennő tányért dobál.

Ki kéne békülni, okosak!

Szundít

Szundít a labda, alszik a síp.

van más zaj, dobhártyát behasít.

Idegbe vág és gyomorba, mért szültek ily hangos korba?

Csönd kéne. Esőszag. Csigacsík.

Szundít a labda s a feleség.

Ágyban a családnak fele még.

Az otthon poros és lomha.

Mosatlanság. Fut a konyha.

Lesz-e itt ebédre eleség?

Szundít a könyv és a szövegem.

Folytatnom kéne, de nem megyen.

Hogy írtam eddig? Ez kérdés.

Megalvadt bennem az érzés.

De nehéz szakma ez, öregem.

Szundít az ihlet. Sőt kómában.

Várja, hogy elhagyjam őrházam?

Várja, hogy felálljak végre?

Miért is verdengsz itt? Mér ne?!

Menj el. Feltöltődni. Rőmába?

Szundít néhány életfunkció.

De a kudarc ébren. Szankció.

Szedjed össze magad, barom.

Csak te segíthetsz a bajon.

Addig kínlódj. Interpunkció.

[Bónusz sor, 12 éven aluliaknak

csak szülői felügyelettel:

Ilyenkor még a punci se jó.]

Szundít a töltőtoll s a radír.

Cerkával csak a kisgyerek ír.

Minek racska, ha nincs cerka?

Fölösleges lehet cirka.

Kedélyem súrolja a nadírt.

Szundít az ész és az értelem.

Jean-Paul Sartre nem köszön énnekem.

Nem is gondolhatok Kantra.

Rég cserben hagyott a mantra.

VM, mért vagy ilyen vértelen?

Szundít a regény, e nagykabát.

Száz éve meghalt a nagyapád.

Kétszáz éve meghalt anyád, ezer éve pedig apád.

Azóta nincs más, csak pár barát.

Szundít a novella: rövid ó.

Falatnyi. Mégis kemény cipó.

Nem fér a szádba.

Kovásza sárga.

Kéne egy mesélő nagyapó.

Szundít a nagybecsű olvasó.

Könyveddel kezében. Csodajó.

Zökken a busz. Erre ébred.

Rád néz. Köszön. Ezt elérted.

Nem kevés. Nem sok. De biztató.

Szundít „a kultúra, a rút luk".

Így lesz jövőre is? Meglátjuk.

Tombol a tévé, a bulvár, csöpög gyomrodba a halvér.

Jobb egy lúdnyak, mintsem két tyúknyuk.

[bocs]

Az elvált férfi bús dalaiból

Fekete volt az első asszony,

Huszontúl évig hajnal, alkony.

A második meg szőke lett, tízentúl évig ő kellett.

Lesz-e még olyan, ki marasszon?

Szakítani, az sose jó bolt.

Pénzt nehezebb, mint acélsodronyt.

De legszarabb, ha emberrel szakítasz. Attól elfekszel.

Erről a fekvésről szó se volt.

Nehéz a döntés, nehéz a szív.

Nem segít fapofa, hősi póz.

Hiába mondod, hogy sebaj, gyomrodban fáj ez a hepaj.

Bármit is hadoválsz, megaláz.

Szakad a függöny, a lepedő, roggyan az asztal s a heverő.

Tör-zúz a szerető.

Elhagyták. Eped ő.

Bánja a dühét az epeda.

Ha velem két gyerek, de nehéz.

Viszont ha nincs itt, esz a penész.

Mér is mentem oltárhoz?

Aki így tesz, elkárhoz.

Te is? Meg te is? Szintén zenész?

Nagy magyar költők

Janus Pannonius latinul színmagyar költőnek kitanult.

Lehetett volna csak pap, míg az orrára csaptak.

Vérmagyar sorsúnak bizonyult.

Balassi Bálint vagy Balassa gyanútlan utazót kifosztja.

Mondhatjuk, hogy útonállt.

Nem térített sose kárt.

Csatában lészen az eleste.

Vitéz volt Csokonai Mihály, táncokban próbált lenni király.

Hölgyeknek száz mód udvarolt.

Néha a száz is kevés volt.

Nem maradt más, mint a szép irály.

Petőfi Sándor azt üzente, kérdezzük meg Aranyt, hogy szent-e?

Versében mért nincs szerelme?

Mért csak rímeit szerelte?

Válaszcím: Segesvár, restante.

Arany János erre felelé:

Elég volt néki a feleség.

Az asszony úgyis ingatag.

Nem olyan fontos a himtag.

Pláne midőn kornyul lefelé.

Ady Endre meg csak integet, átkozza és áldja kendteket.

Egynehány szimbólum mért baj?

A vége úgyis a vérbaj.

Ne bánd. Igyad csak a pinteket.

József Attila azt üzeni, nincsen jól. Lüktetnek sebei.

Nem olvassa őt a munkás.

Szart ért a szolidaritás.

Letűnt költészet az üzemi.

A Weöres Sándor nevű zseni egyes költőknek azt üzeni:

születek meghalni,

meghalok születni.

Erről van szó. Nem kell műzenit.

Ladányi Mihály azt üzeni, dob legyél, ne holmi müezzin.

Ha nincs a versedben szex, jó költő nem is lehetsz.

Házi bor. Sörből a pilseni.

Illyés Gyula többé nem üzen, szállítja az égi limuzen.

Párizsgőzt elvisel,

Rácegres – Saint-Michel.

Elhűlt a forró nemzeti Zen.

Sóhajt ott fönn Gyurka Faludy.

Lentlétét soha nem feledi.

Minek a nevében falu annak, ki nem oda valú?

Legközelébb legyen Városdy.

Évvég

Itt van már megint a karácsony, özvegynek, elváltnak rémálom.

Nagyképűsködik a szingli:

Klassz! Nem kell alkalmazkodni!

Hagyjuk. Te nevess csak, barátom.

Itt van már megint a szilveszter, özvegynek, elváltnak nem tejfel fenékig.
Nem is tejszínhab.

Vígasság, ha törik-szakad.

Múlna már! Ne bánkódj. Felejtsd el.

Szilveszter. Mulatni kellene.

Évvége örömöt ellene, ha nem erőltetnénk úgy.

Hajnalra inkább aludj, ha nincs, ki szerelmet vallana.

2010-ben mi lesz velem?

Lesz-e lelki békém, ihletem?

Velem marad a szerencse?

Senki a vérem ne ontsa!

És ne is szívja, azt akarom.

Nagy magyar írók

Tekintetes Jókai Mór úr tolláról a sok sor lecsordúl.

A modor nem mai, régi bor, jó kaji.

Túl sok a cizella, a bordűr.

Még Mikszáth Kálmán is cimborált urakkal, emelte poharát.

A zord nevű Szklabonya lett erődje, Bakonya.

Rázta a feudum hímporát.

Szerette Krúdy Gyula, hogyha hagyománytisztelő a konyha.

Szindbád, szakács, uzsorás.

Árkot vagy sírgödröt ás.

Zavart a fej, a gyomor lanyha.

Móricz Zsigmondnak a gabona:

rögeszme, létszükség, babona.

Elvetette kertjében, jártában és keltében.

Lányfalu szebb, mint Navona.

Karinthy Frigyes sós humorát széthordta több tucat jóbarát.

Úgy látták, mindig nevet ő, föltették, príma szerető.

Jó viccnek hitték agytumorát.

Kosztolányi szépen öltözött:

sokaktól kért-kapott kölcsönök.

E költő langaléta, kék nyakkendő, zöld tinta.

Rímekkel kivarrott öltönyök.

Berlintől Bécsig Tibor Déry.

Ha kell, börtönkoszttal beéri.

Ha nem, kér egy desszertvillát.

Malomkőnél fütyül trillát.

Stílusa megmaradt a régi.

Örkény Istvánból meg Pisti lett.

Kisregény. Egyperces. Dramolett.

In memoriam Ö. I.

Túlélték őt a női.

Parázslott köztük, mint cigarett.

Bridzsben kútfő volt Ottlik Géza.

Mutatkozott azért nagynéha.

Lehetett volna főispán.

Ő mentette meg Vas Istvánt.

Magasra vitte égi cséza.

Mándy Iván és a cukrászda.

Budapest moraja kizárva.

Hallgatunk. Múlnak az évek.

Reszket a törékeny végzet.

Múlik az élet, a parázna.

(Kóda)

Könnyűlovasság a költemény, a nehéztüzérség a regény!

– így az írók, ordítva.

A költők meg fordítva.

Mindkettő földúl. Ad-e reményt?

Gitár

Fender gitárt vettem. Hinnéd-e?

Rájöttem, hogy pengetni kéne.

Voltam kamaszként gitáros.

Tudok-e valamit még most?

Kezdhetem elölről, innéd, e!

Boldogulok-e a gitáron?

Negyvenkét éve, hogy nem játszom.

Csak ha senki se hallja.

A kéztartásom kajla.

A kvintkör messzi, fakult álom.

Valaha kísérted magadat.

D-dúrban nyomtad a magadét, tizenöt évesen kiálltál, cenzúrát, betiltást túléltél.

Új dalba hintenéd magodat?

Negyvenkét évig mért nem kellett gitár énnekem? És most – minek?

Hangolni még bírom-é?

É, Á, D, G, H és É.

Mit tudtál, hova tűnt? Fenderlet.

Dominánsban úszni egyedül elég jó érzés, de kiterül az ember, ha inkább ketten.

Van olyan jó, mintha szexben.

Még soká add ezt ég, kegyedül.

Lennon és McCartney dalait (*)

Ferdítem magyarra. Apait- anyait beleadok.

Izgalmas feladatok.

Tínédzserré megfiatalit.

[V. ö.:* Beatles és én,

2015, Európa]

Jólesik zengetni akkordot.

Mindegy, lantot avagy dorombot.

Szeptimet, dúrt, hatost, mollt.

Füledbe csöng harminc volt.

Lehetünk ettől is boldogok.

Azt mondod, Mick Jagger: *I can't get.*

Én meg: Paul McCartney (Szőr!): *Get back.*

Ez aztán igazán két kaszt.

Hogy egyetértsünk, ne várd azt.

Itt: *Hard Days' Night*. Ott meg: *Paint it Black.*

Fender, ez a legszebb angol szó.

Gibsonnal nemcsak hogy veteksző, szerintem annál is szebben zsong arra termett kezekben.

Éljen Leo Fender! Csirió.

Felkelő Nap házát pengeted.

Játszotta zenekar, rengeteg.

Az eredetiben nők voltak a börtönlakók.

Eric Burdon(*)-nél már férfiek.

[Az Animals énekese.]*

Végül leomlik a fal: Pink Floyd.

A gitárszólója csupa rojt.

Orgona, fölvisz a mennybe.

Vad vihar. Jégeső, enyhe.

Fölszabadít, s közben meg is fojt.

Egy: *Blackbird*. Kettő: *Tears in Heaven.*

Eljátszod, de nagyon nehezen.

Mit mondjak, nem könnyű ujjgyak.

Nedves tőlük a gitárnyak.

Ettől lesz igazán melegem.

Új számot írunk a Dránival (*).

Néhány rím erővel rámrivall.

Akkordok majd csak adódnak.

Élnek a hangok? Vagy holtak?

Két szólam sok mindent áthidal.

[Bornai Tibor (*KFT*) beceneve]*

Néha a gondolat csöng és bong, dallamra nem fekszik. Vége, gong.

Az a te bajod, hogy folyton elmélyülnél a porondon.

Így lesz a kis dalból proteszt szong.

Hatvankettő múltál, tudod-e?

Állhatsz-e rockerek közibe?

Mintha a lelked még volna ifjú és köhögő bolha.

Felnőni. Azért már ideje.

Szenvedély idősen jól jöhet.

Küzdöttél addigra eleget.

Neked: a tenisz, a gitár.

És a regényírás. Sirály.

Néhány szép év még, míg kegyelet.

Úszik a Dunán

Úszik a Dunán egy kecsege, vízidoktor régi betege.

Rendben, de mért nem a mélyben tempóz dolgára kevélyen?

S mért hasmánt? Gerince recseg-e?

Úszik a Dunán egy Tafelspitz.

Bécsből hajózott le. Tuti spicc?

Hogy került levesből vízbe?

Megmaradt-e még az íze?

Ne higgyed el, ez egy vizes vicc.

Úszik a Dunán egy lócitrom.

Erős a szaga. Majd mosakszom.

Kérdés, hogy került a vízbe.

Nincs e város csatornázva?

Kérded, míg ülsz lenn a rakparton.

Úszik a Dunán, jaj, egy balkar.

Látványa borzongásra sarkall.

Ki vesztette el, és hogyan?

Azóta félkarral rohan?

Hálisten, nem balkar! nagy halfar.

Úszik a Dunán egy nagy örvény, olyan, mint egy agyament körlény.

Ha elkap, lehúz a mélybe, jéghűvös örökös éjbe.

Kérlelhetetlenül. Víztörvény.

Úszik a Dunán egy csataló.

Folyton csak azt mondja: harasó.

Ó, kegyed tud még oroszul?

Belőlem az már kiszorult.

Leírta mindezt egy chatelő.

Úszik a Dunán egy hetvenes, fájós derékkal, de egyenes gerinccel tempóz előre.

Mintha azt hinné a dőre:

belőle nem lesz gyászkeretes.

Váró

Várok. És írom e sorokat.

Nem ihlet, alkalom noszogat.

Költök, mást nem tudok tenni.

Késnek. Hány óra van? Ennyi?!

Jobb, mintha innám a söröket.

Mi lesz már? Jöjjön, akit várok.

Mélyül a bosszankodás-árok.

Pislog a pincérnő: mi kell?

Haragom sárkánya kikel.

Mérges vagyok. De még nincs átok.

Ezúttal oly nagyon siettem, el ne késsem! És most ijedten eszmélek:
korábban itten!

Egy teljes órával! Isten…

Van-e még ily barom kívülem?

Hogyha csak hegyezem a zabot, limerick-gyártásra ez az ok.

Úgy látszik, váratnak sokat.

Gyűlnek már az ötsorosak.

Kiderül ezekből, ki vagyok?

Ha várnak, nyomkodnak telefont.

Nem regényt olvasnak, ez a gond.

De hisz én is nyomom feszt!

Ügyintézéshez kell ezt.

Ilyen lett a világ. Wifi, pont.

Türelmem szép lassan elfogyott.

Ordítanék most egy jó nagyot.

Unom itt a rezet verni, nincs ennek értelme semmi.

Gyertek már! Csináljuk! Itt vagyok.

Sirodalom

Írok a tollal a papírra, jó érzés. Csorog a zöld tinta, adódnak ütemek, rímek.

Addig se gyötörnek rémek, s nem rettent az atyai minta.

Megírtam végre a regényem, dolgoztam épp elég keményen.

Milyen lett? Szorongok. Hajjaj.

Leadtam nagy üggyel-bajjal.

Sikerült szintemet elérnem?

Leadtam. Olvassa szerkesztő.

Véleményre várni zsibbasztó.

Pedig hát nem esz meg Gy.!

S mi van, ha dicséri? Jé!

Bizalmam magamban nem kellő.

Szitaköt, Szitaköt (*), repülj fel, vegyenek meg százhúszezerszer.

Nem azért írtalak, hogy legyen regény, ami fogy, mégis erre vágyom ezerrel.

[A* Szitakötő *című könyv a*

fohász tárgya. 2012, Európa.]

Szöveged kezét most engedd el.

Nem segít, ha azon merengel:

az, amit írtál, mennyit ér.

Tudhattad, hogy nehéz kenyér.

Gondolj egy új tervre örömmel.

Forradalomban is ott a lom.

Halom. Lakodalom. Alkalom.

Alom. Malom. Uradalom.

Álom. Szabadalom. Shalom.

Tovább most már nem is sorolom.

Leadtam megint a könyvemet (*).

Közben az életem tönkrement.

Agyam üres, ásigat.

S máris kezdek másikat?

Röghöz köt gondolatregiment.

[A* Hattyúk dala *című regényt.*

2016, Európa.]

Mért írok? Ez a kérdés lecsap, újságírók kérdik egyre csak.

Rögtönzök, válaszom kerge.

Pedig én születtem erre.

Ez nekem tej. Kenyér. Bor. Ketchup.

Most itt a sírás. És borongó.

Nem baj az, vagyok én amondó.

Mert ami van, majdnem múlt, már-már lelkünkből kihullt.

Lesz mindjárt kacagás, visongó.

Keresek meglepő rímeket, nőstényeket is, meg hímeket.

Skandálok, ahelyett hogy vallanék. Szívem lefagy.

Kínrím enyhíti a kínomat.

Olvasók ülnek és hallgatnak.

Jót tesz az egy ilyen balfasznak, aki még sohase hitte, hogy elég, amire vitte.

Bíztatótablettát hol kaphat?

Arany Jánosnál még íralom, ami nekünk szépirodalom.

A lom az állandó elem.

Jó, ha ezt el nem feledem.

Ámbár a lényeg az irgalom.

Legyen meg az én akaratom is! Amúgy nem kéne hatalom.

Elég nekem némi siker, s ha boldog s ép a két iker.

Nem robban se autó, se atom.

Hangulat

Legyen valamitől jókedvem!

Értékeljem, amin átmentem.

Becsüljem, amit megúsztam.

Szóljon a fanfár, a tam-tam.

Ne legyek ilyen telhetetlen.

Önérzetemet aláássa aggodalmaim sokasága.

Megijedni jobb, mint félni!

Hülye mondás az a népi.

Szert hogy tehetnék bátrabbságra?

Gyötör, ha nemet kell mondanom.

Az „igen" igazi oltalom.

Ne kérjetek tőlem olyat, amit nem tehetek. Rohadt kényszer a gimbelem-gombolom.

Jó volna, ha este az agyam kikapcsolhatnám valahogyan.

Kéne rá egy kis piros gomb, ha megnyomnám, lenne holtpont.

S reggel beüzemelném magam.

Szeretnék egyszer úgy fölkelni reggel, mint aki nem vén trotli.

Mint aki buzog erőtől.

Bármelyik pályán előtör.

Ehelyett: fáradtság. Baj. Betli.

Jártam már kedvekbe elégszer, pedig a szívesség nem kényszer.

Túlteljesítettem folyton.

Intéztem, fizettem folyvást.

Nem kaptam cserébe. Elég szar.

Írok és tervezek könyveket, ahelyett, hogy élnék életet.

De ha én csak akkor élek, mikor épülnek regények?

Mindegy, nehezek vagy könnyedek.

Hellinger-módszertől azt várnám, legyen puhább lelki kispárnám, legyen egyszerűbb az élet, legyen vékonyabb a kéreg.

Hulljon a férgesem szaporán.

Anyám a problémám, az jött ki (*).

Na de már özönvíz előtti:

ő rontotta el a sorsom!

Hiszem-e ezt, vagy csak mondom?

A régi bajt ma is rám önti?

[V. ö.:* Anya csak egy van, *regény.*

1995, Ab Ovo.]

Pénzügyi káosz van. De gázos!

Elmebetegséggel határos.

Munkát veszt, csődbe megy, kampec.

Osztályvezetőből jampec.

Végünk van. Nem segít a pátosz.

Bécsbe visz ki sok pénzt a magyar, az állam gondjában nem akar osztozni.
Nem akar bukni.

Zajlik a bécsi bank-hakni.

Ráng a láb, remeg az ujj s a kar.

Aludni ki tud itt, mint a tej?

Forogsz, erőlködsz, hogy megfelelj.

Jaj, de borús, bajos idők!

Hátadon szárnyad is kinőtt.

Palira vesznek, te mintafej.

Dunapark kávéház, hanyatlasz.

Törzsvendég voltam itt, de rossz az, hogy ami jó, elszaródik.

A pincérek is maródik.

A tej híg. A kávé bő katyvasz.

Magamat nézem a tükörben.

Vagy inkább valaki néz engem?

Aki a foncsorból kilát?

Igyunk fürgén egy tequilát.

A látvány szomorít különben.

Urológ töredékek

Jó volna egy békés éjszaka, kéne egy hosszú és mély szaka.

Föl nem riadni soha, ágyam nem hagyni oda.

Maradna nyugton a prosztata.

Ajjaj, véres lett a vizelet.

Most akkor elhagylak titeket?

Minden értelemben fáj.

Vese? Húgyhólyag? Vagy máj?

Bár tudnám, erről most ki tehet?

Várom, hogy behívjon az orvos, izgulok, légcsövem kaparcos.

Egészséges vagyok?

Avagy egy állapot támadt, és víni kell a harcot?

Világoljanak a remények.

Hogy éljek, az a fő. S ne féljek.

Bármi van, lehet az jobban.

Az ember nem mindig koppan.

Pap, orvos, mit tehet? Szegények.

Urak az urológiára!

A hölgyek ebből is kizárva.

Prosztata. Az a belépő.

Minek nő a korral épp ő?

Van, ami nőhetne… hiába.

Kivágtak belőlem valamit, aszongyák, nem kell már. A pisit nem hagyta kifolyni többé.

Változtam szűkölő ebbé.

Görcsoldó. És antibiotik.

Prosztatám helye fáj. Plusz hasseb.

Műtöttek. Heverhetek veszteg.

Aggódom, lesz-e majd szex?

Kéne kis Martini. Szekt.

MÁV-kórház. Agylófasz. Nagy rosseb.

Nem jön a tündéri virágszál,

Akire oly régóta vártál.

Telnek órahosszú percek.

Látogatás hatig. Perceg az óra. Ágyadban az ágytál.

Ígérik, holnap már kitesznek, rég örültem jobban, mint ennek.

Kórházi ágy helyett otthon lábadozásom lefolyjon.

Katéter, gyűlöllek, ég veled.

Baszódj meg, öregkor, ezerszer.

Tünet és szike. Ó, kifekszel.

Regenerál szerviz kéne.

Vérvizsgálat volt ebédre.

Tabletta marokszám. Gyogyó szer.

Bőrgyógyász. Oda is menni kell.

Kiütés. Homlokon. Mért tölt el izgalom, félelem, aggály, mit talál rajtam? A király az, aki megússza gyógyszörrel.

Zsibbad a bal karom. Szívinfi?

Szakorvos rossz jelnek tekinti.

Fáj a jobb lábam is. Lúdtalp?

Unok panaszkodni. Túltolt.

Az embert jobb kedve menti ki.

Majd mindig hasgat a bal karom.

Jobb talpam szúr. Jaj. Nem akarom, hogy folyton vizsgáljam magam.

Ha más nem, fájong az agyam.

Addig tart ez, míg lesz a torom?

Kortársak

Szép irodalmi rendezvényen főszerepel a nemzedékem.

Be unjuk egymást. Vallunk.

Hallgatjuk. Négyen alszunk.

Avultak volnánk réges-régen?

Mellettem görnyed Németh Gábor.

Hajat, körmöt gondosan ápol.

Ritkán ír. Pedig tudna ő.

De még nem ment el a hajó.

Angol úr. Élhetne akárhol.

Garaczi Laci megfigyelő.

Volt laktanyájára odalő.

Szemüvegében egy bimbó.

Nini, egy asszony az. Bingó.

Szelleme szikráz, mint kovakő.

Kukori Bandi a Parlament tagja lett. Amitől falra ment több kollégája.
Aggódnak.

Vélik trójai falónak.

Nem lónak – evőnek. Ez a trend.

Kertész Imrét most má’ imádjuk.

Ő céhünk jelképe. Királyunk.

Sokan mondják: nem irigylik.

Zsebemben nyílnak a bugylik.

Én, kérem, irigylem. Ne bántsuk.

Nádas Péter nem lett falusi, hiába költözött oda ki.

Minden sorában a város

Európával határos.

Világpolgár és nem makutyi.

Nádasdy Ádám az esernyőm fogantyúját fogta merengőn.

Vállalja, amiben hisz.

Idegen tőle a lösz.

Szerinte nincs szó kerülendő.

Esterházy Péter a csatár.

Neki már nem fújnak, ha kivár.

Fáj a gerinc, de belövi.

Repül, ha kidől a lova.

Minden kartárs neki gazsulál.

Spiró Gyurinak a feje fáj.

Kisebb baj, mintha a kezetáj.

Évente újabb szláv nyelv.

Zsidóznak? Őrjöngj. Vagy nyelj.

Rosszkedvét nem oldja lullaby.

Tótul álmodhatna Závada.

Még most se tudja, hogy nagyvad-e.

Hiába Kossuth-díj, kánon,

Tótkomlós mindenre rányom.

Tűnődik, meddig tart évada.

Parti Nagy Lajosnak muzsikál a pesti aszfaltnyelv. Vele hál.

Mint a gép, közben is fordít.

egyre megy Molière s old beat.

Mindegy, hány gyereke kajabál.

Formával él Varró Daniell.

Sok csapzott tinilány rá figyel.

Rímfacsar legyen vagy póker, mindegyikben ő a joker.

A világhírre még várni kell.

Tóth Krisztának jobb-e a kedve?

Üvegműhelyében nincs redva.

Hulljon jégeső vagy porhó, finoman cincog a sortő.

Fejére nőhet egy nagymedve.

Kiss Judit Ágnes csak belefúj a hangszerébe, és megújul.

Néha túl furcsákat mond, mint a pasik. De nő! Pont.

Izgalmas. Őszinte. Huj-juj-juj.

Várady Szabolcsnak köszönöm!

Növelte limerick-örömöm.

Mutatta, hogyan kell csűrni, csavarni, ritmusni, rímni.

Módszerét távolból követöm.

(Ráadás)

Vannak még kortársak elegen, akikről írhatnék melegen.

Oravecz, Dragomán, Bartis, s megannyi újdondász arc is.

Sokan maradtak ki. Kegyelem.

Repülés

Van egy cső, úgy hívják, repülő.

Azzal jut messze az utazó.

Nézi a felhős kéket, hátha nem lesz merénylet.

Leszálláskor picit szomorú.

Változik a fapad-szabályzat,

E cégekben nincsen alázat.

Tedd a táskád le a földre, térdedet passzírozd zöldre.

Lábhely sincs. Élvezd a jegyárat.

Wizzair és Easy és Ryanar, dönget a businessük ezerrel.

Nem számít nekik az ember, perkálj, ne reklamálj, menj el.

Nem vagyunk mások, csak sok number.

Késés, járattörlés. Gyakori.

Megőrjít. Havazik odaki.

Telik az élet várva.

Reptéren ülő: árva.

Ne vágyjál külföldre, hazafi.

Rám néz egy kislány a reptéren, nincsen még 18, úgy vélem.

Mosolyog. Aligha ismer.

Túl ifjú. Ám köszön is már:

Jó napot, Kepes úr! (Szerényen.)

Várom, hogy induljunk, álmosan.

Nem kell határőr, se vámos. An- nál inkább kell a szerencse!

Terveim romba ne döntse se a múlt, se ami épp most van.

Tele a hócipőm reptérrel.

Nem utazom. Csak ha megkérlel valamely lelkes kiadó, külföldön munkám eladó.

Otthon maradni! Ó, vezércsel.

Valaha repülni luxus volt.

Párt ügye. Vagy kegye. Szoci bolt.

Ma meg már globál nagyüzem.

Repülne, aki még sosem.

A többi retteg, ha bepakol.

Könyvhét

Könyvhéten rohadunk. Olvasók, hol vagytok? Gyertek már! Nyaraltok?

Nektek rendezik a téren könyvek ünnepét, mint régen.

Mégiscsak itt vagytok? Olvadok.

Könyvhéten napfürdünk. Dedika.

Ígérte, s nem jött ki Erika.

Se Gabi. Se Juli. Se Szí.

Mit tehet a szerző? Beszí.

Keserű pirula. Tequila.

Könyvhétre jelenik meg a könyv.

Kár, hogy oly szomorú. Megakönny.

Nevethetnék pedig inkább.

Legyek már íróként dinkább!

Pirkadat kellene, nem alkony.

Könyvhét tér! Süssön mindig a nap.

Nem rossz, ha a szellő belekap hajunkba. Szép az élet, könyvünkből hogyha kérnek.

Ha nem, vagyunk csüggedt kirakat.

Könyvhéten terem a kudarcfa.

Nem látszik. Egykedvünk takarja.

Pedig itt eldől, hogy él-e főművünk, és kinek kéne.

Nem rajtunk múlik már a harca.

Miért van a Könyvhét tavasszal?

Mert akkor bimbózik az asztal?

Mert akkor érik a szöveg?

S nyájas az olvasó közeg?

Szebb idő esetén magasztal?

A Könyvhét minálunk sose 7, sok éve 5 napra tervezték.

De ha 5, miért nem Könyvöt, amíg az utcán a könyvek?

Egy Könyvszáz! Az volna ám a szép!

Buchfest

Várom, hogy készüljön az ebéd.

Bolgár kaja lesz vagy kelebéd?

Nemzetközi itt a koszt.

Korogsz. Agyműködés doszt.

Kenyered javát már megevéd.

Tübinger Bücherfest. Elírtak.

Vamós a plakáton. Ki volt az, aki odatett egy vesszőt?

Nem tudom, mely népnek tetszőt.

Az a-ról elhagyják, default az.

Szerzőnő magyar, és felolvas.

Közönség német, háta tollas, úgy tesz, mintha értené, miket élt át Déryné.

Távolba araszolt a tollvas.

A magyar helyzetről vitáznak

Pfleghofnak udvarán. De gáz az, hogy ilyen hitvány a hírünk.

Úristen! Még mennyit bírunk?

Kivárjuk. Kell hozzá alázat.

Sok író oly nagyon komolyan veszi magát, hogy az bonyodal- mat okoz.
Mert nekünk kőne komolyan olvasnunk őket.

Írom ezt vígan és szomoran.

Nyelvek és elvek

Ki spanyolul beszél, de szexi!

Az ember nem könnyen verekszi át magát időkön, módon.

A dallam eleven s ódon.

Kár, hogy csak kevés szót veszek ki.

Portugál. Virágok nyelve-e?

Kosztolányi írja. El vele?

Dobhártyám tőle poroz, úgy hangzik, mint az orosz.

K. D.-vel épeszű nyelvel-e?

Olaszok felhangos dumája legvadabb vitát imitálja.

Néha már Verdi-opera.

Magyar fülnek kell tolera.

Tetszik a mamája, miája.

Németül pattogni jól lehet.

Előítélettől hemzsegek.

Hitler? Goebbels? Göhring? Juszt se.

Bach. Schiller. Thomas Mann. Goethe.

Voltaképp csak ők a németek.

Az angol máig is világnyelv.

Beszélni tűrhetőn: alapterv.

Sorry, a parking lot full.

Buffalo Bill. Raging Bull.

Idiómát használj. Irányelv.

A brexit farigcsál ideget, mostanra gúnyteli ige lett:

búcsúzni s nem menni! Régen zsidóról mondták ezt, kérem.

Angol zsidók? Elég hidegek.

Tanultunk, s nem tudunk páruszki.

Moszkvában reptérre se jutsz ki azzal, mit motyogni bírsz.

Szpászíba. Táváris. Borscs.

Tolsztoj. Bulgakov. Csehov. Puskin.

Oly sokan beszélnek arabul, csoda, hogy nem ejtett még rabul ez a nyelv.
Szép irodalma komor és olajos dalba önt múltat és jelent, el, al, ul.

Nekünk a kínai: kínai.

Tízezer jel kell, hogy írd a kis levelet anyádnak, nődnek.

Mire fejedbe töltődnek, átéled a bifla kínjait.

Soká volt halott nyelv a héber.

Sivatag hősége megérlel sok mássalhangzót és magánt.

Használnám anyanyelv gyanánt, ha szegény őseim kiérnek.

Kár, hogy nem gyötörtek a latin igékkel eleget. Maradin tartom fontosnak. Idegen nyelvet tanulni könnyeden lehet szilárd latin alapon.

Görögül írták az Íliászt, az Odüsszeiából belelátsz, hogyan is éltek az antik istenek, hősök, brigantik.

Olvasd el még egyszer. Mire vársz?

Harcias kis nép a katalán, spanyolul tudnak, de csodaszám- ba megy, ha meg is szólalnak.

Győzelem – Barça a bajnok.

Gaudí ősgyíkja a kabalám.

Szeretném ismerni Afrikát, bantu és pigmeus praktikát, kis klakkozásukat szájjal, mellyel ott mindenki szájal.

Nincs orvos, nem látnak patikát.

Elhagylak, havas Göteborg ma,

Vár rám a Halászbástya orma.

Otthon már nem ejtek svéd há-t, fölkeresem az esztékát.

S meglep, ha valaki goromba.

Mondja-e azt, hogy „uff", indián?

Sok regény e hitet hinti ám.

Eltűnt vagy száz törzs a múltban, ezeknek szókincse hol van?

Szomorú s fájdalmas e talány.

Jó-e vagy rossz annak, ki bröton?

Kemény öklű-e, mint a beton?

Büszke rá, hogy nem francia, hanem a bröton föld fia?

Míg jól megy a sora, gondolom.

Emberek, tud-e valaki dánt?

Német szavakat ejtsél haránt.

Zsidaikat megmentették, magukért beszélő tettek.

Kis népből így lesz nagy. Ezt kívánd.

Magyarok vagyunk. A nyelvünk e-s.

Emiatt minket sose büntess.

Nem megy a tárgyas? Vagy az „ik"?

Attól még itt is havazik.

Derűre ború, künn és benn es.

Szigliget

Van egy hely, úgy hívják, Szigliget.

Valaha nem volt még félsziget, hanem egész. Benn a vízben.

Később vár épült a szirten.

Fölmenni már csak jeggyel lehet.

Hetvenben először léptem be a kastély kapuján. Meglepve több íróbálványom láttam, parkban, parton, fenn a várban, kapatosan. Sőt. Beseggelve.

Nem írtam itt soha egy sort se,

Nem ittam pálinkát, sört, bort se.

Néztem a többieket.

Nem volt még dolgom velük.

Sok leharcolt kocsi. Nem Porsche.

Feleségemmel, az elsővel, voltam itt nagy hóban, esőben.

Másodikat nem is hoztam sokáig. Gátlásos voltam.

Fiaimmal jövök. Megtörten.

Süt a nap, zuhog és villámlik, áznak az álruhás királyfik.

Szó sincsen immár strandról.

Esernyővel barangol az ember. Kár, hogy lik hátán lik.

Nyilvános már a park. Lakatol- ni se kell. Jogosan behatol sok német turista. Leül, néz: magyar író hogy üdül.

Állatkertté váltunk valahol.

Alkotóház vajon lesz-e még?

Anyagi háttere nem elég.

Kinek fontos, hogy az írók legyenek kastéllyal bírók?

Van ennél sok nagyobb feneség.

Hit

Olvasom, nem nazareti volt, hanem nazrit. A magasra tolt.

Túlélhette a keresztet.

Rómában új nőre szert tett.

Öreg kort ért meg és hanyatolt.

Húsvét vagy széder? Ach, macerás.

Így is, úgy is főhet a tojás.

Azt hiszed, egyszerűbb talán a Korán és a Ramadán?

Böjtölj csak. Használhat a fogyás.

Miért gyötör örökké a köhécs?

Reszel a torkom, és csoda lész, ha nem kell krákognom folyton.

Valamit ki kéne mondnom?

Talán jót tenne egy ölelés.

Zúgnak a harangok. Délidő.

Jönnek a templomból. Délibáb.

Jó ebéd vár rájuk? Hátha.

Egy padon tüsszögök. Nátha.

Látásom csiklandják dáliák.

Erre meg, emberek, ki számít?

Újra egy szerelem! Világít.

Átrendez agyat és ágyat, tested, lelked, hited, vágyad.

Meddig tart? Hagyd. Égi s világi.

Vegyes saláta

Ahhoz, hogy ételsort kitalálj, kellhet szarvasgomba, libamáj, kell néhány dél-olasz fűszer, ilyen lé, olyan por, szir-szar.

És amíg nincsen kész, ne zabálj.

Tavasz van. Az utcán a lányok ringanak. Látszanak előnyök.

Ha ülnek, lent is belátok.

Micsoda áldás és átok.

Fiaim, várnak tirátok.

Hiába már csak volt feleség, szívásom őneki eleség.

Akar folyton valamit.

Volt férj struccot alakít.

Mindez egy kiadós vereség.

Bámulni piacon akad mit.

Sokáig kéne itt maradni, a bisztró könnyűfém székén.

Sok a szemét és a véglény.

Nejlonok. Cekkerek. Staniclik.

Sétájára vár most Ricovány. (*)

Embernek se volna ő hitvány.

Kutyának mindenképp grófőr, kutyabőr! nem pedig hódszőr.

Kár, hogy már néni ő, nem kislány.

[Rilke kutyám beceneve. Volt.]*

Tér

I. Belföld

Gyermeki koromban kiadtak

Somogyszil faluba rokonnak.

Parasztfiú lett belőlem.

Fejtem és csúzlival lőttem.

Kézzel halásztunk a patakban.

Dolgozik a földi malacka, hullámverő parti halacska.

Föltúrja nagyon a füvet, védett állat. Bért nem fizet.

A kertnek annyi lett. Baracska.

A nyár zúgja szimfóniáit, a nap vezényel, s húzza már itt a szél, a szellő, fuvalom.

Sovány ehhez az én dalom.

Hallgatom. Izgat és elkábit.

Szentendrén túl vár rád Papsziget.

Jobbra letérni. Sok kis telek.

Arra állt anyám faháza, ahol a jobb időt várta.

Hűlt helyén emlékkel eltelek.

Vértestolna. Kicsike község, nagy térképen ne is keressék.

Ott laknak a Schneiderék, és még háromszáz derék helybeli túlélő tehetség.

Vidéken élni milyen lehet?

Az ember gyomlálhat eleget.

Kapálhat, etethet, vághat.

Míg gyűlnek benne a vágyak.

Ihat. Alhat. Ezt-azt nem tehet.

Aki nem Bpesti, attól tart,

Rá van ez írva. Mélyet sóhajt felvételkor avagy vizsgán.

És rögtön ő támad gizdán.

Így megy ez, amíg szakad a part.

Egy ember a seggét vakarta.

Bolhák? De ez Pest, nem Dzsakarta!

Elegáns, drága kávéház.

Vérszopó támad itt. Nagy gáz!

Egyen meg az ő akarata.

Itt éltünk. S végül egész jó lett.

Volt vicc. Volt sírás. Bor és sólet.

Volt színház, zene, énekszó.

Hol nehéz. Hol könnyű. Szo-szo.

Mért is örültünk oly keveset?

II. Külföld

Moszkvában a helyén még Lenin, fontosabb név itt, mint John Lennon.

Viaszsárga bőre alkat?

Vörös eszméi már holtak.

Gazprom, Land Rover, Prada, Canon.

Pétervár. Szent. Az ex-Leningrád, csónakon suhanhatsz leginkább.

Képtárak és katedrálok.

Avróra már nem cirkál ott.

Néz a sok hímzett orosz ing rád.

Éjféltájt fölnyílnak a hidak, nappal mindig fúnak a szelek.

Lökdösődnek az oroszok.

Lenin-szobrok. Sok a piszok.

Kvászt és híg söröket vedelek.

Az Ermitázs több napos túra.

Mennyi műkincs! Ó, egek ura!

Vették vagy kapták? Vagy hogy?

Impresszionisták, hol?

Átvitték mind a téren túlra.

Térzene szól, Rimszkij-Korszakov.

A nyakad örökké forgatod.

Az egy templom. Az meg… izé.

Mossa a Néva kék vize.

Cirill betűs harsány forgatag.

Fehér napágyak, nápolyi strand.

Ez lesz ám az igazi kaland.

A tenger örvényes.

Nagy hajón örmény sas.

Pompeiből átszállt egy kőgalamb.

Flandriában zajlik az élet, ha kérdezik, majd még mesélek.

Herengracht olyan csodás, sok az irodalmi ász.

Remélhetem, hogy visszatérek?

Hadd térjek vissza majdan, hiún remélem, hív még a kiadoom.

Kerékpáron elaváz sok holland, görnyed a váz.

Szívem Amszterdamba visszahuuz.

Az esőszemü skandinávok vize és ege tiszta. Várfok a tengerszintről integet.

Ősmagyar hont ki menteget, nincs itt egy se. Mélyül az árok.

Északi fényben a nap ragyog, szédülök. Színrészeg holnapok?

Itt is árulnak sok gagyit, megveszik a japán nagyik.

Magányom gyötör. Jaj, megfagyok.

Itt ülök Bécsben, a játszótér fiaim kedvence. Utolér az őszi bánat – tavasszal.

Ez a város nem marasztal.

Nem szeret ez a nép. Válófél.

A Neustiftgassében lakásom.

Fiúk már oviban. Megázom.

Nedves kutyaszaggá válok.

Magányos férfinak átok, ha hull rá az eső. Magázom.

Burggasse harangszóval fogad.

Tricikli. Kerékpár. Lófogat.

Tele a császári kastély.

Lovasiskola-bűz. Hős-tér.

K. und K. csípi a torkokat.

Sylt sziget. Ejtendő ü-vel, és sok itt a fű. Nincs földmüvelés.

Új-Zélandból jön az alma,

Oslóból lazac és alga.

Hideg a tenger. Csak heverés.

A Dünenlandschafton süt a nap és esik. Verik a dobokat angyalok valahol fent.

Napkosár. Fénytorony. Rend.

Paprika Johannes mosogat.

Dán-német napfény. Be csalóka.

Forral, de hűt a szél. Maróka s ciróka. Észre se vennéd, téglaszínűre sülsz.
Elméd tisztul a permetben. Hajózna.

Északi-tengernél ez a nyár, s nem amit megszoktál Aligán.

Mindennap esik és ázol.

Hőguta soha nincs. Nézd el.

Estére kisüt. És maligán.

Thomas Mann, biztosan jártál itt.

E táj rád eléggé hasonlit.

Nyílt vizek, házak és szelek, polgárlét dől belőletek.

Westerland, Hörnum s a Rotes Kliff.

New York, nem az állam, a város, félkörben tengerrel határos.

Húsz éve hetente jártam utcáidon, és az állam leesett tőled. Fölesne most?

Los Angelesben van sok minden, csak éppen angyal nincs, szerintem.

Egyet se láttam sehol.

Autópályán araszol- tam mindig. Fogytán a türelmem.

San Franciscóban szép az élet, az ókikötőben henyélek.

Bámészkodom, s fülelek, angolt kapok tőletek.

Később majd terélek s ferélek.

New Haven, ottan van a Yale School.

Otthonra leltem, s ez olyan cool.

Mikor szoc rendszernek sanyi, haza akartam szaladnyi.

Bírtam, de csalódtam cudarúl.

Londonban, hej, számos az utca, többségük pöndörül kanyarba.

Kedvencem a Piccadilly, sok ott a buli s a dili.

GPS, legyél te megáldva.

Párizsban undok a francia, felőle mehetsz el a francba.

Hiába tudod a nyelvet, idegen nem kap kegyelmet.

Eltűrnek, de le vagy te szarva.

Bretagne és Normandie határán,

Mont-Saint-Michelben én megállván bámultam eget, földöt egybeolvadva.
Gömböt formáz a sárteke. Csodálvány.

Jó-e, ha nincs rím, a limerick?

Kérdezem Rómában magamtól.

Olasz költő úgyse rímel, sok azonos szóvég – nem kell.

Na tessék, mégiscsak becsúszik.

Barcelonában a katalán nyelv kéne. Spanyol is jó talán.

Megloptak a tenger partján, de visszaszereztem, lám, lám,

Én is ügyes voltam a Ramblán.

Siratófal mellett görnyedek.

Családom elpusztult. Förgeteg.

Megintcsak idetaláltam.

Sziklához nyomódik vállam.

Teljesítsd a vágyam, rengeteg.

Utóhangok

Mért kezdtem hízni én, nem értem.

Mivégre nőtt ez a hasvértem?

Kínai hasfalad bontsd le!

Ha nem megy, valahogy ontsd ki!

Nőhetne inkább a szemérmem.

Lehet, hogy életemben kevés az öröm? S a legfőbb az evés?

Többet sportoljál ennél.

Jobb, mintha töpörtyűt ennél.

Koplalás sose ment. Szenvedés.

Étterem neve lett Hemingway!

Adnak ott finomat. Nem ingyé'!

Ernestnek túl finom hely ez, tükörbe üveget helyez- ne, hogyha eljönne. Kiverné.

Decathlon áruház, sportcuccok, idegyertek, ha úsztok, futtok.

A többi sporthoz is akad cipő és eszköz és anyag.

Mozgás helyett vásárolgattok.

Kellene egy új dupla kajak, dunázni még jobban akarjak.

Könnyű legyen, és jó sebes, legyen rajt' kormány és rekesz.

Vinném vele engem s magamat.

Most megint divat a limerick, más prózaírók is müvelik.

Egyszerű, nem kell sok faxni.

Kutyában ilyen a daxli.

Pim-pim-pim, kiverik, rimelik.

Micsoda boldogság úgy írni,

Hogy nem olvashatja el senki (*).

Még jobb, ha le sem írod.

Megjegyzed, amíg bírod.

És hogyha elenyész, nevesd ki.

[Lehet, hogy hivatásos írónál*

hosszabb távon ilyen nincs?]

De izgi, limerick-kötet lesz.

Pedig te prózát írsz, nem költesz.

Ötsorosat is csak ritkán.

Midőn a kedélyed roppan.

Agg író ezt-azt még föl-fölvesz.

Szerintem aki most már hetven, csinálhat bármit, ha nem retten vissza attól, más mit mond.

Veled akkor mi a gond?

Szorongnod igazán eszetlen.

Ha egy kis versezet jön könnyen, nem baj, ha nem csorog a könnyed.

Minek mindig vérözön?

Elég, ha visszaköszön.

Olvassad Te, és olvassa Ön.

Megírni sem illik, van, amit.

Titkolnod kéne, mert zavarít.

Naplódat égessed el hát, szar, ha az utókor rálát, ki voltál ezen a földön itt.

Takarítsad be a termésed?

Új magot ne vess már? Nem ér meg, ameddig itten időzhetsz?

Elmúlni, ez milyen rossz lesz, rád kerül mégis a sor, expressz.

Féltél eleget a haláltól, jön az, és nincs, aki rácáfol.

Elhulltak legjobbjaink, egy sincs, aki visszaint.

Ezen tök hiába rágódol.

Amire vágytál, s nem kaptad meg, az bizony nincs. Vess rá keresztet.

Amit kaptál, elég vastag, érjed be annyival. #. (*)

S van, mi lehetne, de elcseszted.

[Hashtag.]*

Kell mindig egy darab utolsó.

Harcból és szövegből a végső.

Utána csönd leszen. Pont.

Már a gyásznép is elment.

A lélek száll? A test földi só.

***

Kiadta az Athenaeum Kiadó 2020-ban

az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu
Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Szabó T. Anna
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea

ISBN 978 963 293 995 7